

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

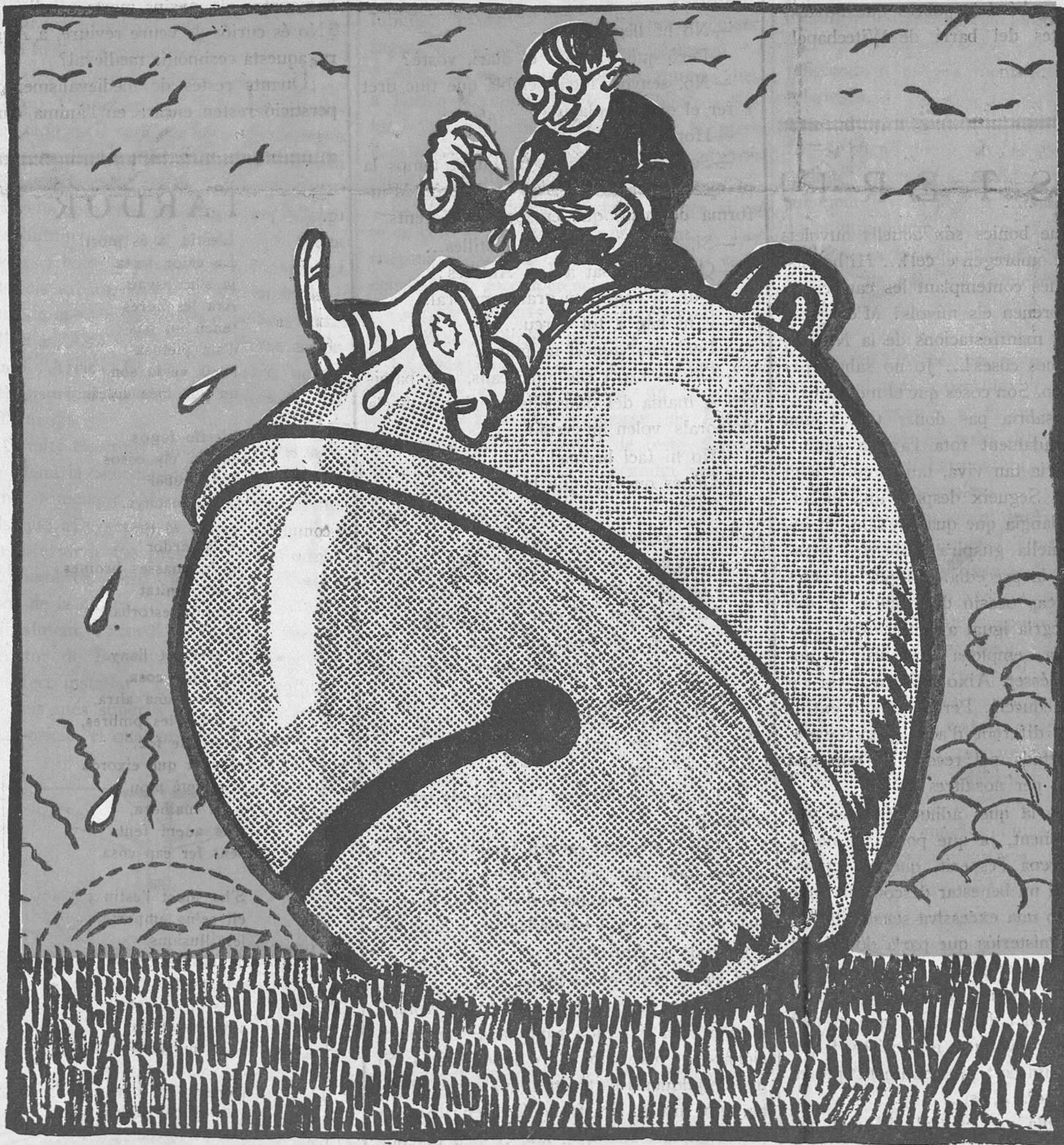
Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ENTUSIASTA DEL "BARÇA"

A Barcelona guanya... a Buenos Aires perd... a Barcelona guanya... a Buenos Aires perd... em sembla que el que hi perderé seré jo... la paciència.

La perennitat de Pi i Margall

LA PENA CAPITAL

Se ha de levantar estos días el cadalso en San Martín de Provensals, en Olivenza y en Olmedo. Se ha de sacrificar cuatro víctimas a la diosa de la justicia, que no parece aún sino la de las venganzas. Yerran los que creen derogada la ley del talión: ojo por ojo, diente por diente, vida por vida. Aquí el homicidio se castiga todavía con el homicidio, y gracias que, por una muerte, no se agarrote a dos o más reos en el patíbulo. Y ¿blasonamos de cultos? y ¿creemos haber salido ya del período de la barbarie? La teoría darwiniana de la herencia es, a no dudarlo, cierta: llevamos aún debajo de la piel las ideas y los sentimientos del salvaje.

No nos contentamos con matar; nos complacemos en prolongar la agonía del moribundo. Le tenemos meses y meses con la espada suspendida sobre la cabeza; le hacemos sufrir veinticuatro horas de capilla; y, si por acaso cometió el delito lejos del lugar de la Audiencia, le llevamos con más o menos lucida escolta, a morir en el sitio del crimen. De Valladolid a Olmedo hemos conducido hace dos días a un hombre y una mujer que han muerto hoy a manos del verdugo. Refinamiento de crueldad como éste, difícil es imaginarlo.

Para mayor tormento dejamos que en las veinticuatro horas de capilla visiten al sentenciado gentes extrañas, y le interroguen, y se complazcan en espiarle los movimientos del alma ocultando bajo el velo de la caridad su impertinente curiosidad y la dureza de sus corazones. No acertamos a comprender como no protestan contra tan feroz injusticia todas las almas generosas, como no se levanta un grito unánime contra toda sentencia de muerte. El año 1868 se quemó aquí, en el lugar de las ejecuciones, las tablas del cadalso; debió haber visto el Estado en aquel hecho la manifestación de la conciencia pública.

La conciencia pública habla aún hoy como entonces. No se anuncia la muerte de un reo que no salgan calurosas voces de indul-

22 DE SETEMBRE DE 1928

XXXIII Aniversari de la mort DE

Innocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA

Dedica aquest record a son inoblidable fundador

El crim de la riquesa

Hem llegit al "Daily Mail" una estadística dels milionaris que actualment hi ha a Anglaterra.

En 1906 hi havien a Anglaterra dinou milionaris. Avui, passats vint-i-dós anys, n'hi han cinc cents seixanta dos. Aquests cinc cents seixanta dos milionaris perceben anualment un ingrés declarat que sobrepassa els 2.000.000 de pessetes.

Entre els sortosos posseïdors d'aquestes grans fortunes hi han quatre senyores: lady Rhonda, la qual heretà més d'un milió de lliures esterlines del seu pare; lady Houston i lady Dalziel, la riquesa de les quals els prové dels seus marits, i lady Mountbalten, la qual heretà del seu avi Cassel.

Exercint funcions governamentals hi ha quatre milionaris.

Ara bé; seria interessant una estadística, des de 1906 a 1928, per a conèixer en quina quantitat ha augmentat a Londres el nombre d'obriers en vaga.

Londres és una ciutat immensa on la misèria és immensa també. A vegades, els obrers en vaga són 200.000, a vegades 600.000.

Com s'explica aquesta paradoxa cruel i tràgica de què, augmentant la riquesa, augmenti la misèria?

¿Què fan aquests cinc cents seixanta dos milionaris en bé dels pobres que no tenen feina i es moren de fred i de fam a les cases infectes del barri de Witechapel Road? Quin producte donen a la nació?

to. Si se le ha de sacrificar fuera de las ciudades, los vecinos todos del pueblo claman porque se les evite tan horrendo espectáculo. Nadie quiere relaciones con el verdugo; del verdugo temen todos que les manche hasta con la sombra. En vano se le presenta como ministro de la ley a los ojos de los ciudadanos; repugna aún al que lo nombra y al que le entrega las víctimas. ¿Y se busca todavía en el Estado la raíz del progreso? El Estado está siempre por debajo del nivel de los pueblos.

Núm. 48.—12 desembre 1891.

FRANCISCO PI Y MARGALL

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

NI AIXI EN POT SORTIR

- Per què beus tant, Joan?
- Per a ofegar les penes.
- I ho aconsegueixes?
- Ca! Si saben nedar!

MISTERI!

Guaitau que bonics són aquells nuvolets atabellats que ombregen el cel!... Hi he passat més estones contemplant les capricioses formes que prenen els núvols! M'encanten totes aquestes manifestacions de la Natura. Sento unes coses!... Jo no sabria pas dir el que sento. Són coses que el meu pensament no hi sabria pas donar una forma precisa: Sobtadament tota l'ànima s'inunda d'una alegria tan viva, tan intensa, com poc durable... Segueix després una melangia... una melangia que quasi iguala, en intensitat a aquella guspira d'alegria extraordinària que la precedia. No puc dir més sinó que, en cap ocasió de la vida, he experimentat alegria igual a aquesta que, sense provocar-la, emplena, un instant només, tot mon ésser. Això m'intriga, car no puc fer cap deducció. Perquè és tan extraordinàriament diferent d'aquella que experimentem, portada pel record de quiscuna ocasió viscuda per nosaltres!

Es una alegria que, àdhuc, és més que alegria simplement, ja que porta un no sé què que asserena l'esperit, que el reposa, que fa sentir-li un benestar desconegut; que el con mou amb una excessiva sensibilitat...; un no sé què misteriós que parla dolçament d'una felicitat no coneguda; que deixa en el més pregon de l'ànima un suau repòs, una serenor de consol i d'esperança que és una promesa de coses vagues, imprecises, i que us encomanen un cert pressentiment que es revelaran un dia..., sí...

Per entridrida que es trobi l'ànima per un profund pessimisme, es sent per un instant, per aquell precís instant, inundada de claror, una claror diàfana, transparent: és una aurora d'esperança.

Aquesta ratxa d'optimisme, que dura el que un llampec en una nit fosca, gairebé sempre m'envaeix quan em trobo sol en mig

la quietud sereníssima del camp. I és llavors quan, a la melangia que segueix a aquell incomparable moment de felicitat instantània, descobreix, en mi, sentiments que no coneixia: em sento més bó; sento esvaïr-se si algun odi o rancúnia niava en mi... i un gran sentiment d'amor sembla desprendre's de mi, volant amunt, amunt, com buscant la felicitat entrevista...

Què és tot això? Amb quines estranyes regions tindrà relació la nostra vida? ¿Quines influències són aquestes que tenen la virtut de fer-nos sentir coses desconegudes, que ens descobreixen sentiments que ens fan pressentir un més enllà que es lliga tan íntimament amb la nostra existència? ¿Es que el nostre esperit sent la influència d'una altra vida, millor i més perfecta? ¿Seran això indicis d'una nova i més profunda filosofia que la coneguda avui pels homes? Misteri! Misteri?...

GULLARANC

Diàleg dels desconeguts

—Hola, desconegut il·lustre!

—Home, tan il·lustre com vostè, si fa o no fa.

—Bé, no s'enfadi, que no l'he volgut ofendre. Ja ha llegit les desgràcies de Les Antilles?

—No he llegit res.

—Però que no mira el diari, vostè?

—No, senyor. I em sembla que tinc dret a fer el que em plagui.

—Home, és clar...

—Sobretot des de fa un quant temps la premsa ha perdut per a mi tot interès. M'informa de coses que em son indiferents.

—Si, però això de Les Antilles...

—Què ha passat a Les Antilles?

—Que hi hagut un gran temporal.

—N'hi han a tot arreu...

—Però com aquest no gaires.

—Oh, és clar! Els americans, que pateixen la mania del colossalisme, fins amb els temporals volen presumir.

—No hi faci broma!

—Doncs què vol que hi faci?

—Es que ha de comptar que es tracta d'un daltabaix espantós!

—Tant espantós com vulgui, però, són tan lluny Les Antilles!

—Hi ha hagut mil cinc cents morts.

—Que Déu els hagi perdonat.

—S'han perdut uns centenars de milions de dòlars.

—Sortós el que els trobi.

—Home, no l'entenc.

—Ja m'entenc jo.

—Em sembla estrany i vergonyós que no s'emocioni.

—Jo no m'emocio tan fàcilment. Jo no m'emocio amb les desgràcies i tragèdies llunyanes: les matances d'armenis, la fam dels nenes russos, les inundacions a Xina, els temporals a Amèrica.

—Però, vostè és un monstre.

—Doncs, de monstres com jo en trobarà a cada casa i a cada cantonada. Per emocionar-me, necessito veure la desgràcia. Si me l'expliquen i es tracta d'una cosa llunyana, em quedo tan tranquil. Veu? Si ara em deien, per exemple, que el meu tenedor de llibres ha caigut i s'ha trencat el nas, ja fóra altra cosa. Però els temporals d'Amèrica no m'interessen ni m'emocionen. M'interessen i m'emocionen els temporals de casa.

ANDREU BOSCH I BADIA

FES BE...

—Senyoreta, tingui compte que té un animallet al darrera.

—Ai, no sabia que vostè fos ací!

Les noces amb l'oceà

El 25 d'aquest mes, a Liverpool, es celebrarà una cerimònia que entusiasmarà, sens dubte, les fadrines velles i romàntiques, tan abundants en aquelles terres. Serà una cerimònia molt semblant a les noces amb el mar dels docs venecians.

El lord alcalde, portant al seu seguici totes les institucions del reialme, tirarà al mar un anell simbolitzant la unió de la ciutat i de l'element marí.

Després una corona seguirà a l'anell, en homenatge als marins morts per llur pàtria. ¿No és curiós de veure reviure, a Anglaterra, aquesta cerimònia medieval?

¿Quants restes de medievalisme, de superstició resten encara en l'ànima europea!

TARDOR

L'estiu ja és mort.
La calor forta
ja s'ha esvaït.
Ara les hores
tenen un pas
d'ala pietosa
i ens ve la son
un poc més dolça.

L'estiu fogós
enerva els ossos
i cap rebel
es desensonya.

A la tardor
hi ha masses bromes
i la humitat
també destorba.

I així tot l'any.
Ara una cosa,
després una altra,
el fred, les ombres,
el sol de foc,
el vent que eixorda
o perquè plou
o fa malhora,
tots anem fent
sens fer cap cosa.

S'ha mort l'estiu;
ell se'n emporta
les il·lusions
de moltes coses
i la tardor
ja se'n acosta
amb posat de
bona minyona.

Dormen els cups
en llur son dolça
i el vi novell
farà sang tova
i la tardor,
bona minyona,
serà com sempre
bondadosa,
sol espantat
i moltes boires.

FLIC

Exposició missionista de Barcelona

Es un projecte, però serà un fet, i com que serà de vàlua, nosaltres, conseqüents en donar a conèixer tot allò que sigui interessant, no ens volem quedar la nova al pap, no per por d'una indigestió; i encara que hi hagi algú que, de primer antuvi, digui que no ho és d'interessant, nosaltres pensem que sí, que tots, qui més, qui menys, hem de considerar-ho així, els uns dient-ho, els altres escoltant-ho o llegint-ho, i tots, tots, celebrant-ho de la millor manera.

Per altra part, a l'octubre, primer mes de tardor, sortirà el primer número de la revista d'aquesta Exposició, amb tots els *ets* i *uts*, il·lustrant l'acció missionista de l'Església Universal, i en particular de l'Espanyola. Així està anunciat. ¿No val més, doncs, que tots estem preparats, que no que ens vingüés de nou la cosa, amb greu perill del cor per als qui el tenen feble?...

Ja veieu, vius que som, que hi haurà vius que riuràn en llegir això de l'Església Universal i l'Espanyola, preguntant si no és igual una cosa que l'altra, ¿oi, que sí? Doncs, els direm que s'erren. L'Església és com la Geografia: n'hi ha d'Universal i n'hi ha d'Espanyola; i els que no vulguin entestar-se més que amb la de casa, ¿perquè moure'ls-hi brega amb la Universal?

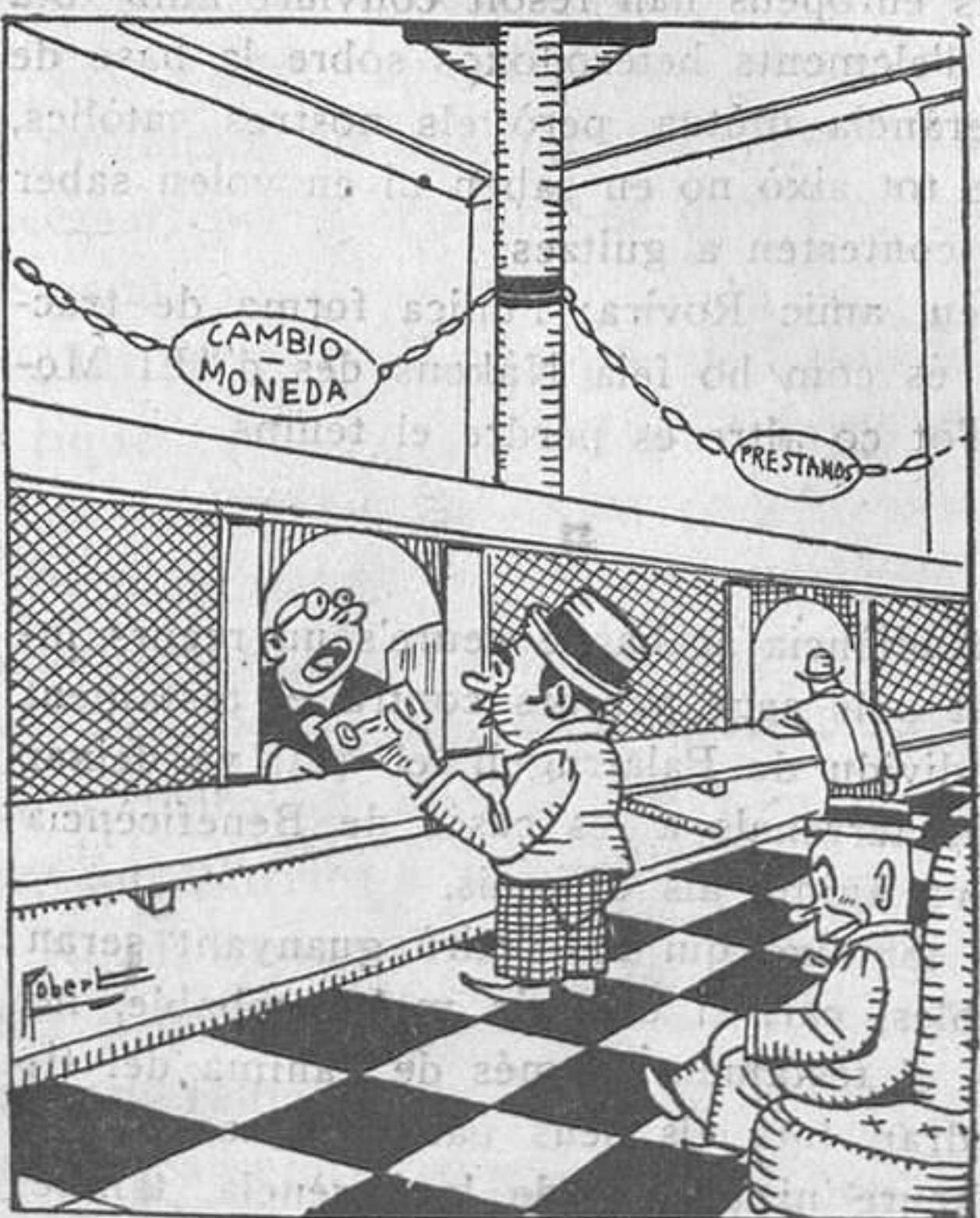
Però amb tot això no els hem posat en antecedents; veuran: Aquesta Exposició es dividirà en dos grups; el grup A i el grup B. El C no hi serà perquè no és necessari i perquè no hi hagi qui l'anomeni l'A B C.

El grup A serà per als objectes de les missions, i el grup B serà per als objectes per a les missions. En aquest segon grup, doncs, hi deurà haver la col·lecció de bitllets de tramvies, segells de correu usats, cartons de capses de llumins, boles de vidre i tota mena d'objectes i boles destinades a la conversió i rescat dels salvatges, Universals suposen.

A més a més, hi haurà dos pavellons destinats l'un a l'Àsia i l'Oceania, i l'altre a l'Amèrica i l'Àfrica. El que fa creure, doncs, que el principal objecte dels grups A i B serà l'Europa.

El Comitè executiu va celebrar ja la seva sessió plenària acordant fer un títol, amb diploma, nomenant "Membres d'honor" tots aquells que afluïessin la mosca en quantitat no inferior a 500 ptes. Els altres també seran membres, però no tindran l'honor. L'honor de la mosca.

I, finalment, s'acordà l'agraïment vers el constructor de Begonya, Joan Douste, per haver ofert instal·lar "gratis et amore", un orgue dels més superbs a la sala de festes de l'Exposició, el qual orgue funcionarà se-

ES CLAR!

- Voldria canviar aquest bitllet.
- Si és fals!
- Home, per això li dic!

lectament del matí al vespre, amb el que s'assoliran dues finalitats: que tothom s'acostumi a tocar o a que li toquin l'orgue, i que, sobretot, estiguin per a músiques, que seran, com és de creure, sacres, tan Universals, com Espanyoles. Nota: no s'hi tocarà cap mena de balls, ni a l'hora del te.

Heu's ací la nova extractada, car no disposem de més espai per a detallar-la, d'aquest nou projecte d'Exposició que no sabem si anirà d'acord amb les de Sevilla i Barcelona, o si es farà després, solitària, per a no confondre l'ètica dels pelegrinatges.

De totes maneres, ¿oi que ja els sembla més interessant ara que ho saben?...

Es clar que el millor resta a dir, ço és, el lloc on podrem anar a contemplar les replegues curioses de les missions als països dels gentils i àdhuc dels que no ho eren; però això no ho sabem tampoc, ni ens pensem on podrà ésser. Sigui on sigui, però, hi anirem. Oi que hi anirem?...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

DRETS DE L'HOME

Un munt de prejudicis, contrets des de la infantesa, vénen a limitar l'actuació de la joventut a casa nostra. Fins que arriba un punt que el jove sent la força de la seva sang, i sols cal que s'oposi davant d'ell un fet antagònic, per donar exteriorització a la seva força anímica. Cal un fet repugnant, inhumà, oposat a allò que hauria d'ésser sagrat, per induir-lo a una reacció moral.

Això ha succeït precisament aquests dies a Terrassa, amb l'afer de la Biblioteca Soler i Paelt; qüestió que ha motivat la intervenció de la quasi totalitat de la premsa catalana de Barcelona.

El fet realment val la pena, i més si es té en compte que no és un cas isolat. A Tarragona passa una cosa semblant que ve a demostrar la incompetència i pobresa d'esperit, per part de certs sectors, en regir els destins d'una Biblioteca pública.

I pensar que el fet inaugural d'una Biblioteca és el mòbil perquè, un bon dia, aquests senyors que componen els Patronats surtin de casa vestits de festa, llencin les campanes al vol, i s'organitzi un acte amenitzat amb l'acostumada benedicció pastoral, seguida d'uns discursos enfarfegats, carregats d'adjectius allusius a la cultura, al millorament del ciutadà, al benestar espiritual, etc. Quina mofa!

Passen uns dies, i aquests senyors comencen la seva tasca, fent una Biblioteca per als joves de la Congregació de Sant Lluís i d'exercicis espirituals, i creient que no passarà res, van esporgant els llibres que no responen a la seva petitesa ideològica. Però, tot de sobte, queden desagradablement sorpresos, en veure que un grup de joves s'oposa a aquesta tria absurda i els tiren en cara la seva mala fe.

L'actitud d'aquests joves respon precisament al moviment iniciat a casa nostra cap al Liberalisme, cap allò que tendeix a un millorament humà, a la defensa dels drets de l'home.

JOSEP MARIMÓN

Correu de l'estranger

La pau i el dòlar

Els Estats Units poden anotar-se un altre èxit: el pacte Kellogg—el pacte Kellogg, l'iniciador del qual és, com hom sap, Briand i no Kellogg.

Així els Estats Units—la primera potèn-

cia del món — ha esdevingut, d'un quant temps ençà, el centre de la pau.

Els Estats Units no formen part, però, de la Societat de Nacions. El monroisme els ho veda. La seva influència és deixa sentir, tanmateix, a l'Assemblea. Invisible i present—s'ha dit— el mateix que un déu, tal és la situació de l'oncle Sam a Ginebra.

Com explicar certs èxits? L'esperit d'Itàlia, per exemple—de la Itàlia feixista—, és lluny del pacte Kellogg. Itàlia ha signat, això no obstant, el pacte.

La clau de tot és el dòlar. Aquesta cosa petita, plana, rodona, brillant—la unitat monetària dels U. S. A.—és el centre de gravetat de les forces materials i morals del món. Al seu entorn giren els absurds mortals com uns ninots tronats.

L'ensenyança religiosa o l'obscurantisme il·lustrat

Per tot es senten aires hostils a l'esperit liberal. Es una conseqüència de la guerra. Sobre les ruïnes i la mortaldat que aquesta deixà, volen, famolencs, els corbs de la reacció. Les organitzacions i les idees reaccionàries creixen i prosperen.

Un dels punts més crítics —i més afavorits per les circumstàncies—és el problema de l'ensenyança. Mireu una qualsevol de les nostres ciutats, un qualsevol dels nostres pobles. Veureu la substitució—avui ja quasi totalment completa—del antics collegis—alguns pràcticament laics—per altres d'ordes religioses o absolutament intervinguts per religioses.

Així, l'ensenyament primari—el fonamental—(i en no petita part el secundari), quedarà tot en mans catequistes, restant a part solament les escoles de l'Estat per als que no puguin pagar les altres. L'ensenyança de la dona—la influència de la qual ha d'ésser després tan gran en l'educació dels fills—és donada, en tota la seva extensió, per monges.

Repareu, també, en el nou pla d'ensenyança, el qual, a part de fer obligatori l'estudi de la religió, té la suprema virtut de deixar desertes les aules dels instituts. Penseu, a més, en l'atmosfera enrarida de les universitats espanyoles...

¿Com són, com seran, doncs, les noves generacions així educades? Tindrem — arreu — el jovent típic. Mireu-lo format en dues rengleres (una mica avergonyit encara), amb un ciri a la mà i un escapulari al coll.

Nosaltres no guardem precisament un grat record dels "padres" i "hermanos", que regiren, amb no massa idoneïtat, la nostra infància. I el mateix podrien dir molts d'altres. Per això, per un deure elemental de liberalisme, de tolerància, voldríem que es posés un fre a la damunt dita substitució. I que hom tingués el lliure arbitri de disposar de la seva consciència.

Però hi ha també una altra raó importan-

UNA EXPLICACIO CLARA

—Què vol dir viceversa?

—Doncs, mira, és igual com si, en posar-te al llit, possessis els peus al

coixí!

tíssima d'orde cultural. I és que l'ensenyança de les ordes religioses constitueix—dient-ho epigramàticament—una mena d'obscurantisme il·lustrat. Sota d'aquest, queda per tant abatut tot el nostre jovent: el nostre esdevenidor, doncs.

Reaccionem!

Una superstició enraonada

Paul Morand ha tingut la bona fortuna d'assistir als confins de Sibèria a una dansa de fetitxes molt rara.

"L'home—conta Paul Morand—és vestit de canyes i d'herbes seques. El cap se'l cobreix amb una testa de bou salvatge que és al mateix temps una mena de geni local. Un músic, que acompanya el ballari, toca una trompa feta d'un corn d'antílop. El ballari es dona cops de fuet mentre dansa. Quan l'home es treu del cap la testa del bou, la tradició vol que totes les dones, que hi siguin presents, morin a l'acte. Així al moment en què les negres veuen que el ballari fa acció de descobrir-se, apreten a córrer i, als pocs moments, no se'n veu ni una per aquells voltants."

Direu: "quina superstició més bèstia!" És més profunda del que us podríeu imaginar. Vegeu amb quin diàleg, acaba Paul Morand, la seva narració:

"Un missioner diu a un negre:

—A veure, tu creus en els fetitxes? Si la teva germana veies descobrir-se el dansaire, creus que moriria?

Silenci. El missioner insisteix:

—I si no es morís?

El negre respon:

—Aleshores jo la mataria."

Poden estar contents els genis tutelars d'aquestes contrades.

S'ha posat a la venda

BARCELONA,
cor de Catalunya

per LLUIS CAPDEVILA

Un volum en 8.ª, pessetes 4

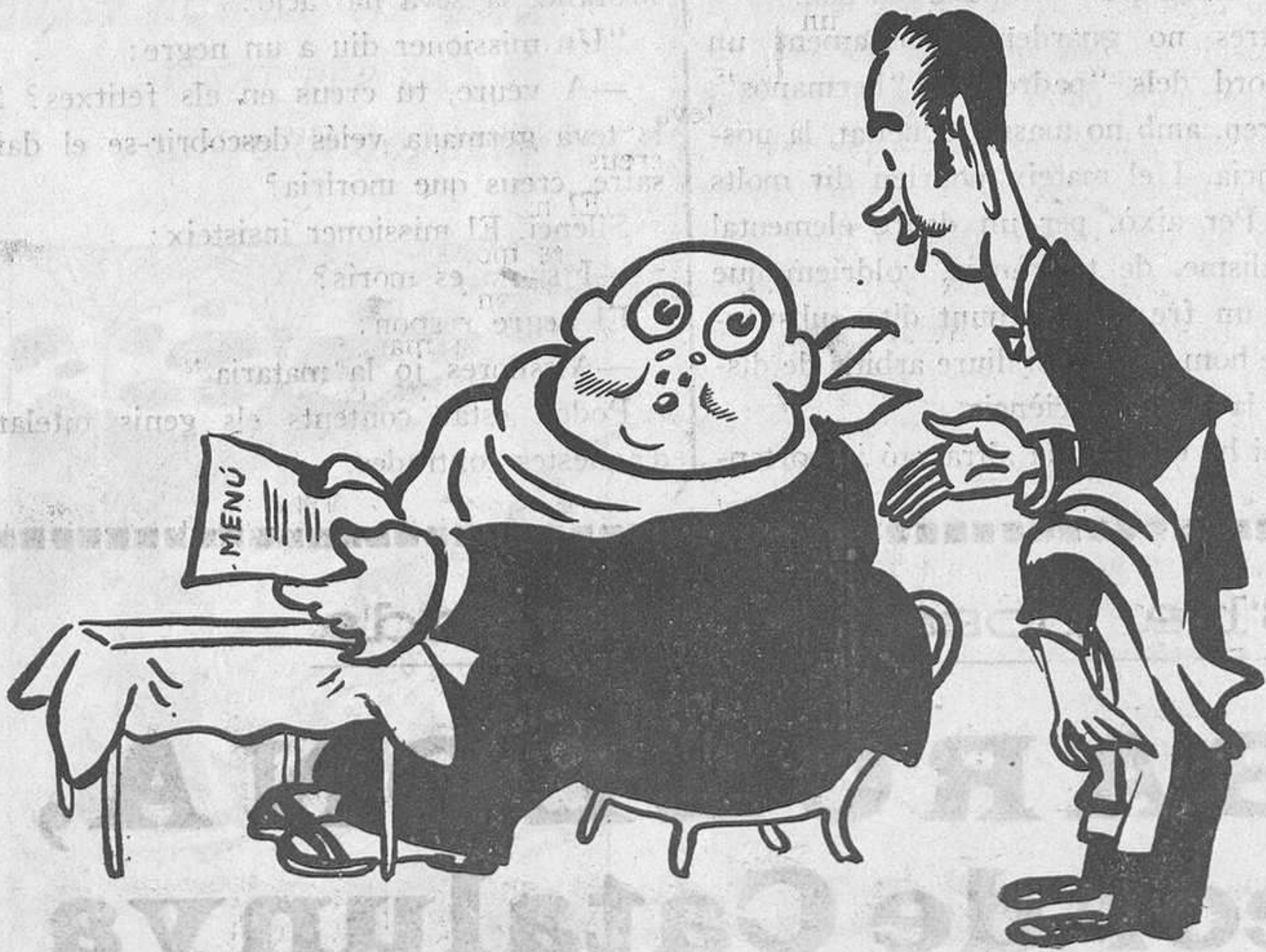
REFLEXIO GAIREBE FILOSOFICA

—I pensar que d'això de barallar-se amb aquestes bestioles, algun ximple en diu festa!

COM ESTA EL SERVEI!

—Senyora, m'hauria de donar deu dies de festa.
—Que vols anar al poble a veure els teus pares?
—No; vull anar a París a fer una miqueta de barrila.

AL RESTAURANT

—Què desitja?
—De moment, una taula més gran.

MARTORELL

Martorell, 18 de Setembre de 1928.

Sr. Director de "La Campana de Gràcia".

Estimat amic: En el nombre passat del popular setmanari de la seva digna direcció, se'm feia l'honor d'anomenar-me i d'alludir la campanya que jo vaig iniciar a Martorell contra el costum repugnant de blasfemar i altres costums tant repugnants com aquest.

Deia la gasetilla, en la qual hom me feia l'honor esmentat, que després de les festes i del miting que van celebrar els element catòlics de la vila i de fora la vila, contra la blasfèmia, ja seria inútil fer cap treball en pro de la cultura, perquè els que la féssim seriem presos per catòlics i per consegüent excitariem la desconfiança, el fàstic i el menyspreu dels que no són catòlics, i dels que, essent-ho, es donen vergonya de passar-hi.

Jo em permeto dissentir radicalment d'aquesta opinió i crec que hem de persistir en la mateixa campanya de sempre en pro de la cultura, perquè, si els que són catòlics em penso que han de tenir el valor de llur convicció—encara que pocs la tenen—, els que no practiquem aquesta religió—, com jo que ni vaig a missa, ni confesso ni combrego—no hem de tenir la covardia de renunciar els nostres ideals per la por ridícula de què se'ns prengui per catòlics.

Ja fa molts anys que estic acostumat a què els ateus em prenguin per catòlic i els catòlics em prenguin per ateu. En el món dels que estudien no té cap mena de prestigi ni l'opinió dels uns, ni la dels altres.

Agraint-li, estimat a mic i director, el favor de publicar-me aquestes notes, em repeteixo de vostè com sempre amic i servidor.

FRANCESC PUJOLS

Els "equipers" del "Barcelona", en passar per Les Palmes, de retorn d'Amèrica, diu un diari que portaven uns botonets a la solapa de l'americana, amb la següent inscripció:

"No me hable usted de la excursión a la Argentina."

Com els hi haurà anat, que no volen ni oir-ne parlar.

També ens assabenta la premsa diària de què els distingits jugadors del Club campió, en arribar a Cádiz, s'han dolgut molt de com els ha tractat la premsa barcelonina i han anunciat que, un cop a Barcelona, es negaran a fer manifestacions de cap mena.

Molt ben pensat; "en boca cerrada no entran moscas", que diuen els castellans. Així haguesin sabut tancar la porta del camp i no els haurien entrat cap gol.

A Londres s'ha declarat una epidèmia tan especial com mai no se n'havia registrat cap, al món de la patologia.

Es un microbi segurament afiliat al laborisme i al partit de Lloyd George, que ataca només als ministres de l'actual Govern conservador d'Anglaterra, els quals es troben tots malalts, fins al punt de què es veuran obligats a dimitir per manca de salut.

Es ben veritat que la política no té entranyes. Mireu que, per tal de combatre l'adversari, no tenen escrúpols d'aliar-se fins amb

els microbis! Ja és ben cert, ja, que no hi ha enemic petit.

Una comissió de metges nordamericans han realitzat una visita de caràcter professional a Barcelona.

Com és lògic, ha estat una visita curta: visita de metge.

"El Diluvio" parlava l'altre dia de què va a fer-se una "tournée" teatral per Catalunya, per tal d'estrenar una obra dramàtica que porta per títol "Ingratitud de madre", la qual obra—segons la dita referència—és molt possible que a l'ensem sigui estrenada en un dels principals teatres de Madrid.

Es veu que per portar-la a la "villa y corte", s'espera l'èxit que pugui tenir a Matadepera.

Dimecres passat van portar a un dispensari un noi que havia estat mossegat per un gat.

Es veu que fins les bèsties han perdut la noció de l'orde. ¿Què no ho sabia aquest gat que la seva missió era la d'esgarrapar i no la de donar queixalades?

Ja veurà els gossos si se n'assabenten com protestaran per haver-los envaït la jurisdicció

Es fan treballs encaminats a constituir un Sindicat Lliure de professions liberals.

Si no anem errats, els dirigents dels Sindicats Lliures procedeixen del carlisme i són, per tant, perfectes catòlics. ¿Els que, per ventura, ignoren que el liberalisme és pecat?

Hom diu que Benavente ha lliurat a Dolors Membrives una comèdia en tres actes titulada "Pepa Doncel" i que per tractar-se d'un tema escabrós vol que sigui estrenada a províncies abans de què la conegui el públic madrileny.

"Doncel", tema escabrós i Benavente? Maramau! Cal posar-se d'esquena a la paret.

No podem estar mai tranquils. Quan respiràvem més satisfets per la signatura del Pacte Kellogg, el qual té la missió d'allunyar els conflictes internacionals, se'ns assabenta que la ciutat de Sabadell ha demanat incorporar-se la barriada de Sant Pere de Terrassa, amb la qual cosa es donaria peu a crear un nou irredentisme.

¿Encara no n'hi ha prou amb les qüestions del Tirol, la Savoia i la Croàcia?

A Tarragona hom organitza, amb caràcter anual, un concurs-campionat de caçar perdus. Si es tractés de menjar-se-les, en comptes d'anar-les a caçar, potser encara hi prendriem part.

Amb això ens passa el mateix que amb els braus: ens agraden molt, però quan són a la cassola, voltats de patates.

L'amic Rovira i Virgili té coses de criatura. Ara s'ha entossudit a voler inculcar el sentit de la tolerància als nostres catòlics.

Ell vinga exposar-los exemples des de "La Nau", demostrant com fins al Vaticà avui es té cert respecte per a les idees alienes, i com els catòlics europeus han resolt conviure amb tota mena d'elements heterodoxos sobre la base de la tolerància mútua, però els nostres catòlics, que de tot això no en saben ni en volen saber res, li contesten a guitzes.

Creieu, amic Rovira; l'única forma de tractar-los és com ho feia Nàkens des d'"El Motín". Tot ço altre és perdre el temps.

A l'Audiència acaba de veure's un recurs interposat pels seus parents contra el testament d'un individu de Palafrugell, el qual va deixar els béns terrenals a les cases de Beneficència i la seva ànima als dimonis.

Amb tot això qui hi sortirà guanyant seran els diables, car, si com és molt probable, no s'anulla el testament, demés de l'ànima del finat tindran tots els seus parents que, en no poder heure ni un pèl de la herència, també es donaran als dimonis. I a l'infern faran festa major.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.